



Olen Terttu Kauranen.

Synnyin perheen pahanpohjimmaisiksi Simpeleellä heti sotien jälkeen 1945. Ensimmäiset reilut 4 vuotta vietin perheeni kanssa Suomaankorvessa olevalla kotitilalla, jonka isoisäni Nikkar-Matti Pajari oli ostanut vuonna 1900 perheen kotipaikaksi. Sitten äitini kuoli 1949 ja meille lapsille alkoi mieron tie. Pojat yrittivät pitää tilaa pystyssä, mutta toisin kävi. Meidät tytöt sijoitettiin ”enolaan”, josta minut seuraavana vuonna otettiin kasvattilapiseksi Tampereelle opettajaperheeseen. Sieltä on paljon muistoja, ehken yksi huvittavimmista (näin jälkepäin) muistoista on, kun menin ensimmäistä kertaa ulos leikkimään, niin ympärilleni kerääntyi iso joukko talon lapsia. Karjalainen kun olen, aloitin heti juttelun. Toiset lapset hiljenivät, kunnes joku kysyi: ”Mitä kieltä sää puhut?” Se hiljensi meikäläisen aika pitkäksi aikaa.

Elämä kuitenkin jatkui ja minut ehdollistettiin täysin kasvattiperheen elämään. Minulla ei ollut entistä elämää, ei sisarusia, ei mitään. Vasta kasvattivanhempien kuoleman jälkeen minulla oli mahdollisuus lähteä etsimään sisarusiani. Tulos oli mykistytävä: 5 sisarusta, 3 veljeä ja 2 sisarta! Opiskelu opettajaksi, avioliitto, pojan syntymä, työpaikan etsintä, avioero, arkinen työ ja viimein 5 vuotta Kanarian saarilla veivät ajatukset pitkäksi aikaa pois sukututkimuksesta. Mutta sitten, 1990-luvulla iski halu todella löytää suku. Ja se oli sitten menoa. Sain selville, että tätejäni ja setiäni kuin myös isotätini oli muuttanut Amerikkaan. Heidän jälkeläistensä löytäminen oli todellinen seikkailu. Ja kun sitten vihdoinkin amerikkalaisten sukututkijaystävien avulla löysin yhden sukulaisen Minnesotasta, vyyhti alkoi purkautua ja sukulaisia rupesi löytymään ympäri Amerikkaa. Olenkin kuvannut tilannetta sukututkijan lottovoitoksi. Tähän mennessä olen vierailut eri sukulaisten luona USA:n eri osavaltioissa 5 kertaa. Varsinkin ensimmäinen sukulaismatka oli todellinen elämys. Pää oli pitkään pyörällä 3 viikon matkan ja kymmenien uusien sukulaisten tapaamisesta. Yksi hienoimmista kokemuksista oli se, että pystyin yhdistämään Amerikassa asuvat Pajarit ja Roihat. Isoisäni Nikkar-Matti ja isoäitini Leena Roiha avioituivat vuonna 1883. Leena-mummun sisar Albertina muutti 1900-luvun alussa Yhdysvaltoihin ja hänen jälkeläisiään on siellä hyvin paljon. Toki eiväthän he virallisesti ole sukulaisia, mutta tuntevat kuitenkin kuuluvansa yhteen. Heidän vanhempansa olivat hyvin tiiviissä kanssakäymisessä sekä täällä koti-Suomessa Rautjärvellä että myös alkuvuosina Amerikkaan muuton jälkeen. Nyt eläkkeellä olisi aikaa vierailla meren takana useamminkin, mutta se ei valitettavasti ole halpaa lystiä.

Sukututkimusharrastus ja todellisten juurieni hakeminen sai minut myös liittymään Pajari-Sukuseuraan vuonna 1998. Olen osallistunut sen toimintaan aktiivisesti ja nauttinut suuresti. Todella toivon, että sukuseuraan liittyisi paljon nuoriakin ihmisiä ja että se olisi kaikkien pajarilaisten yhteinen ”koti”.